

Najserdeczniejsze życzenia zdrowych i radosnych
Świąt Bożego Narodzenia
oraz łask Pańskich w nowym 2012 roku
wszystkim członkom i sympatykom
NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska
składa

Zdzisław Maszkiewicz
Przewodniczący Zarządu Regionu
NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska

Z REGIONU

XIV posiedzenie Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska kadencji 2010-2014

15.11.2011

Posiedzenie ZR poprzedziła miła uroczystość. Przewodniczący ZR Zdzisław Maszkiewicz wraz z Adamem Słomką, przewodniczącym MK nr 1 Pracowników Oświaty i Wychowania, wręczyli dwójce nauczycieli z Publicznej Szkoły Podstawowej w Białobrzegach – Elżbiecie Siedleckiej i Cezaremu Rogali medale KEN przyznane im przez ministra oświaty.

Potem ZR przystąpił do normalnego procedowania.

Wiceprzewodniczący ZR Andrzej Wójcicki przedstawił zebranym porządek obrad, który przyjęto jednogłośnie. Następnie sekretarz ZR Zbigniew Dziubasik odczytał uchwały ZR z poprzedniego posiedzenia z 18.10 oraz decyzje Prezydium ZR z 8.11.

Kolejnym punktem obrad były uroczystości z okazji 30 rocznicy wprowadzenia stanu wojennego w Polsce przypadające 13.12.2011 r. Ten punkt obrad przedstawił zebranym przewodniczący ZR Zdzisław Maszkiewicz, a Krzysztof Kośla poinformował członków ZR o przygotowaniach do tradycyjnego związkowego spotkania opłatkowego zaplanowanego na 20 grudnia, którego gościem honorowym będzie JE ks. bp Henryk Tomasik.

Potem zebrani dyskutowali o sytuacji w zakładach pracy Regionu. Adam Słomka omówił sytuację w radomskiej oświacie. Piotr Kłownowski przedstawił trudną sytuację MPK Radom, gdzie związkowcy „Solidarności” oczekują na wyniki audytu spółki, na których podstawie miała być tworzona koncepcja dalszej działalności MPK Radom, a także zapadać ewentualne decyzje dotyczące zmian cen tzw. wozokilometrów na bardziej korzystne dla MPK.

Stanisław Socha poinformował zebranych o sytuacji w ZGM „Zębiec”. Dariusz Sobczak przedstawił sytuację w Fabryce Broni, gdzie Związek rozpoczął negocjacje ws. ZUZP. Sytuacja finansowa firmy jest dobra, trwają prace koncepcyjne związane z budową nowej siedziby FB. Zatrudnienie nawet wzrosło o ok. 30 osób, a KZ przewiduje, że do końca 2011 r. do „Solidarności” będzie należeć ponad 50% załogi zakładu.

Andrzej Witkowski omówił sytuację w Elektrowni Kozienice, gdzie władze firmy na razie zrezygnowały ze względów ekonomicznych z wydzielenia z EK spółek-córek.

Marek Wojcieszek z MSG poinformował zebranych, że 14.11. doszło do połączenia dotychczasowych or-

SPOTKANIE OPŁATKOWE

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska zaprasza wszystkich członków i sympatyków Związku na tradycyjne spotkanie opłatkowe, które odbędzie się 20 grudnia w siedzibie ZR przy ul. Traugutta 52. Początek spotkania o godz. 10.30. Gościem ZR będzie JE bp. Henryk Tomasik, Ordynariusz Diecezji Radomskiej.

ZAPROSZENIE

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska zaprasza wszystkich przewodniczących organizacji zakładowych, międzyzakładowych i oddziałowych Regionu Ziemia Radomska na spotkanie z Zarząd Regionu, które odbędzie się 27 stycznia 2012 r. w siedzibie ZR przy ul. Traugutta 52.

Początek spotkania w sali konferencyjnej (I p.) o godz. 10.00.

W kwestii oddelegowań z pracy na w/w spotkanie prosimy o kontakt osobisty lub telefoniczny z sekretariatem ZR, tel. 483623804.

Program obchodów

30 rocznicy wprowadzenia stanu wojennego Region Ziemia Radomska NSZZ „Solidarność”

13.12.2011 r.

Radom

- 12.00 – złożenie wiązanek kwiatów oraz zapalenie zniczy pod pomnikiem Radomskiego Czerwca '76
- otwarcie wystawy plenerowej „Stan wojenny – Radom” na ul. Żeromskiego (deptak radomski)
- 17.00 – uroczysta msza św. rocznicowa koncelebrowana przez JE ks. bp. Henryka Tomasika – kościół pw. Św. Trójcy w Radomiu
- 18.30 Wieczornica w Sali Koncertowej im. K. Pendereckiego w Radomskiej Szkole Muzycznej
- wręczenie odznaczeń państwowych i regionalnych
- wystąpienia okolicznościowe
- koncert chóru Szkoły Muzycznej
- recytacje poezji okolicznościowej
- koncert zespołu rockowego Renesans

Pionki

- 18.00 – uroczysta msza św. rocznicowa w kościele pw. Św. Barbary
- tradycyjne związkowe spotkanie opłatkowe na plebanii

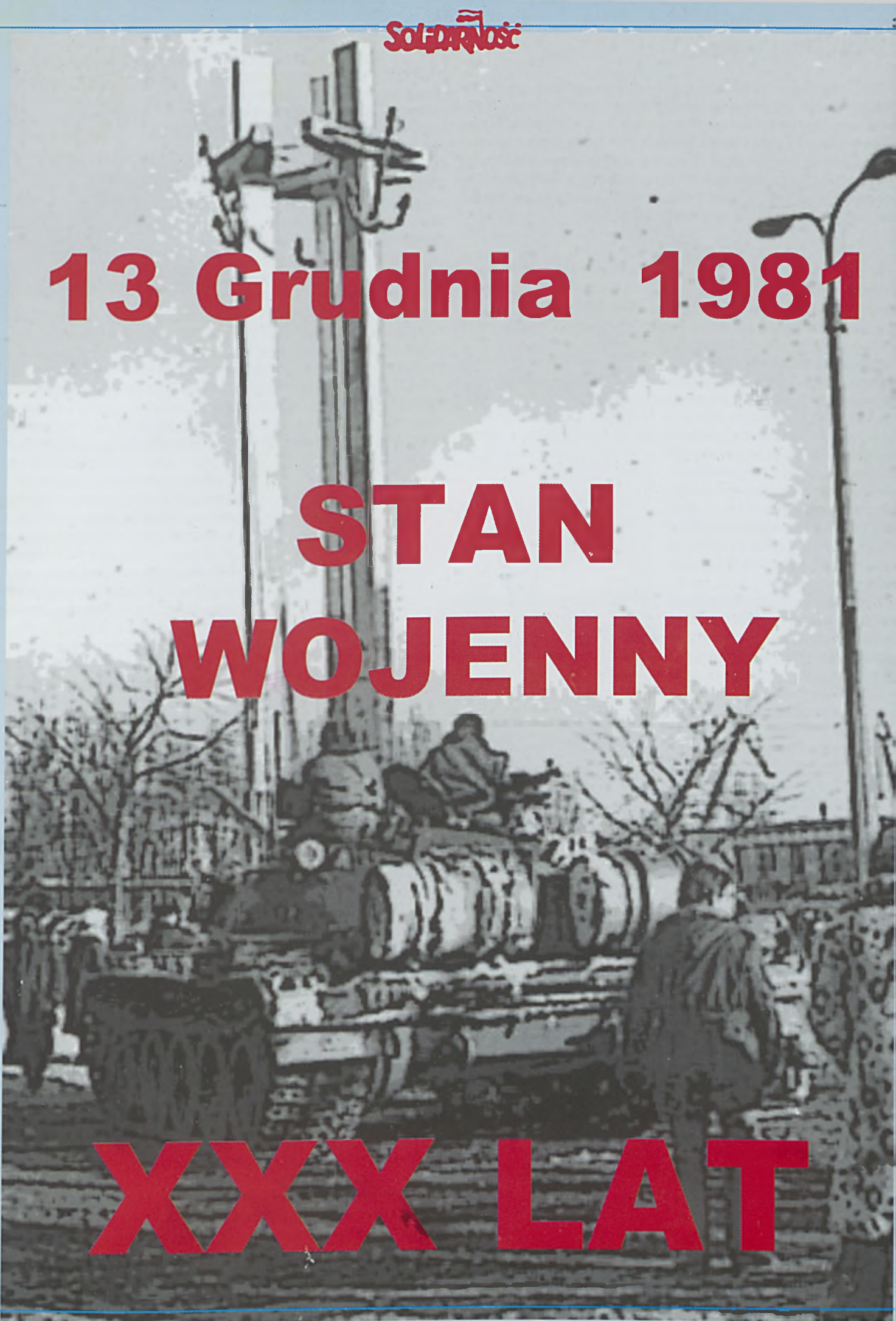
We wszystkich miastach Regionu Ziemia Radomska uroczyste msze św. rocznicowe w intencji internowanych i zamordowanych w stanie wojennym

Solidarność

13 Grudnia 1981

**STAN
WOJENNY**

XXX LAT

Stan bezprawia

Stan wojenny był przygotowywany dużo wcześniej, niż się oficjalnie podaje, nawet nie wiosną 1981 roku, lecz już latem 1980. Świadczą o tym ujawniane wciąż dokumenty Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z tego okresu. Zatem dyskusje i spory o rzekomo dramatycznej i nagłej decyzji wprowadzenia stanu wojennego przez władze komunistyczne PRL, rozważania o wyborze mniejszego zła i pewnej interwencji wojsk sowieckich tracą na znaczeniu, jeśli nie stają się w ogóle bezprzedmiotowe.

W dniu 16 marca 2011 roku Trybunał Konstytucyjny w pełnym składzie wydał orzeczenie, że Wojskowa Rada Ocalenie Narodowego i Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej złamały ówczesną konstytucję i umowy międzynarodowe. Oznacza to, że stan wojenny został wprowadzony nielegalnie.

Prawo nie działa wstecz

Rada Państwa PRL, która wydawała dekrety z mocą ustawy, mogła wprowadzić stan wojenny tylko między sesjami Sejmu, a w grudniu 1981 roku trwała sesja sejmowa. W związku z tym Sejm PRL nie powinien był zatwierdzać dekretów o stanie wojennym, a jednak zatwierdził je. Ponadto dekrety zostały niewłaściwie ogłoszone, ponieważ wydrukowane były w Dzienniku Ustaw dopiero 17 i 18 grudnia 1981 roku, a obowiązywały już od 12 grudnia 1981 roku, co oznaczało niekonstytucyjne działanie prawa wstecz.

Sędziowie Trybunału Konstytucyjnego stwierdzili m.in., iż represyjność dekretów polegała na tym, że przewidywały karanie za czyny, które popełnione były przed 13 grudnia 1981 roku, a nie były kwalifikowane jako przestępstwa.

Stan wojenny był więc istotnie zamachem stanu opartym na dekretach wydanych wbrew prawu. WRON nieprawnie powoływała się na art. 32 Konstytucji PRL stwierdzający, że Rada Państwa może wydawać dekrety z mocą ustawy wyłącznie między sesjami sejmu. W grudniu 1981 r. trwała trzecia sesja Sejmu VIII kadencji. Dekrety datowane na 13 grudnia 1981 r. zostały podpisane do druku dopiero w nocy z 16 na 17 grudnia 1981 r., a Sejm przyjął ustawą dopiero 25 stycznia 1982 r. Natomiast sądy skazywały w trybie doraźnym za udział w wydarzeniach, które nastąpiły przed ogłoszeniem dokumentów. Pierwsze zatrzymania członków „S” rozpoczęły się jeszcze przed północą 12 grudnia i wtedy też przerwano łączność telefoniczną i telexową.

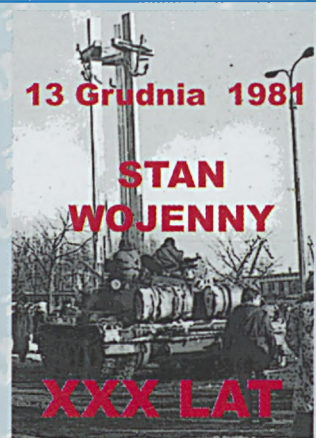
Planowali już w 1980 r.

Już od pierwszych strajków w lipcu 1980 roku najwyższe władze MSW prowadziły akcje przeciw strajkującym i opozycji, które zakończyły się wprowadzeniem stanu wojennego. 16 sierpnia 1980 roku rozpoczęto je pod kryptonimem Akcja Lato 80. Lato 80 skończyło się zimą 1981 roku. Już w dokumencie z grudnia 1980 roku używa się określenia stan wojenny i mówi się o konieczności jego wprowadzenia. Dylematem władz PRL było więc nie to, czy stan wojenny wprowadzać, lecz kiedy go wprowadzić, tak by całkowicie zniszczyć, jak to określano, „wrogię siły przeciwników systemu”. Dla partyjnej i wojskowej władzy nie tylko opo-

Solidarność

zycja, ale i wielomilionowe rzesze należące do „Solidarności” stały się wojennym wrogiem, przeciwnikiem, którego należy zniszczyć, by zachować swoją władzę. Wszystkie porozumienia strajkowe, negocjacje i rozmowy z „Solidarnością”, polityczne ustępstwa, były tylko grą taktyczną, która miała zwiść, rozbić, skonfliktować przeciwnika, którym teraz stawała się większość społeczeństwa.

Operacja Lato 80 była przygotowana stan wojennego w sztabie MSW, dopiero później, jako długotrwała, wymagająca kompleksowej mobilizacji, akcja wojskowa, była kontynuowana w Ministerstwie Obrony Narodowej przez generałów Jaruzelskiego, Kiszczaka i Siwickiego. Już 16 sierpnia, a więc dwa dni po rozpoczęciu strajku w Stoczni Gdańskiej i dzień przed ogłoszeniem 21 postulatów strajkowych, zostaje powołany specjalny sztab MSW do kierowania Operacją Lato 80, składający się z kilkunastu generałów i pułkowników, z generałami Stachurą i Ciastoniem na czele. Miał on przygotować mobilizację w całym kraju połączonych

sił Milicji, Służby Bezpieczeństwa, a nawet rezerwistów, do opanowania sytuacji wybuchowej i kontrolowania środowisk opozycji i Kościoła. Jeszcze w czasie trwania strajku w Stoczni i negocjacji przedstawiciele z komisją rządową, sztab operacji planował ochronę, czyli przejście kontroli nad ważnymi strategicznie obiektami. W notatce służbowej z 28 sierpnia zapisano: *Propionowane obiekty do ochrony to: radiostacje i centra nadawcze radia i telewizji, (...) węzły łączności, magazyny rezerw państwowych, ujęcia wody w większych miastach, duże składy MPiS, stacje pomp rurociągu „Przyjaźń”, banki, gazownie.*

Gotowi na wszystko

Machina przyszłego stanu wojennego ruszyła już **od momentu nasilenia strajków** i powoli, metodycznie nabierała rozpędu, mobilizując wszystkie siły milicji, służby bezpieczeństwa, agentury, w końcu wreszcie wojska, gdy okazało się, że przeciwnikiem jest niemal całe społeczeństwo.

Od połowy października 1980 roku zostaje wprowadzony w MSW stan podwyższonej gotowości, inwigilacja środowisk opozycyjnych,

możliwość represjonowania wszystkich podejrzanych o prowadzenie działalności antypaństwowej. Przygotowano także plan powołania rezerwy osobowej MSW. W końcu listopada opracowano szczegółowy plan ochrony obiektów MSW, z zapewnieniem awaryjnych środków łączności, żywności, oświetlenia.

W końcu roku 1980 nastąpiło pewne złagodzenie sytuacji, pozorny rozejm. Jednakże z tego właśnie czasu pochodzi dokument świadczący o dalszych przygotowaniach do stanu wojennego – tu właśnie po raz pierwszy użyto tego określenia. Dokument pt. „Ustalenia dotyczące współdziałania Sztabu Generalnego WP i Sztabu MSW oraz koordynacji wspólnych zadań w przedmiocie ochrony i obrony obiektów kierownictwa PZPR i rządu PRL oraz obiektów własnych MON i MSW na terenie miasta stołeczne-

Biuletyn

(cd. na str. 5)

(cd. ze str. 4)

SOLIDARNOŚĆ

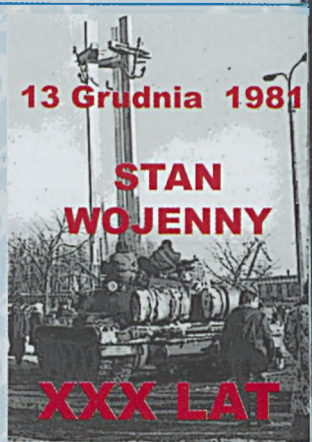
go do wyprowadzenia kraju z kryzysu, przywrócenia

ładu, porządku i dyscypliny społecznej. Wprowadzenie tego stanu umożliwi odizolowanie sił kontrrewolucyjnych i ich środków propagandowych od społeczeństwa, stworzy warunki dla odbudowy wpływów Partii i Rządu.

13 Grudnia 1981

STAN WOJENNY

XXX LAT

go Warszawy w przypadku wprowadzenia stanu wojennego” podpisany przez generała Szklarskiego i pułkownika Pawlikowskiego, który regulował ściśle współpracę wszystkich ośrodków władzy PRL. W końcu roku 1980 stan wojenny był zatem już przesądzony, pozostawał tylko wybór momentu, który by zapewnił skuteczne uderzenie.

Na wiosnę 1981 r. premierem został szef MON generał Jaruzelski. Odtąd sytuacja stale już się zaostrzała, zwłaszcza po „prowokacji w Bydgoszczy” w marcu 1981, gdy na sesji miejskiej oficjalny przedstawiciel regionu „Solidarności” Jan Rulewski został pobity przez funkcjonariuszy MO. Pod wpływem konfliktów „Solidarność”, która liczyła już około 7 milionów członków, radykalizowała się, co wywoływało ostre podziały w PZPR: Kania był przeciwny użyciu siły wobec „Solidarności”, Jaruzelski i Kiszczak, który został szefem MSW po Milewskim, byli zdecydowani na jej użycie.

Dokumenty Mozgawy

Władze MSW, jak wynika z dokumentów, chciały oprzeć się na ludziach pewnych i oddanych, odwołano się więc do rezerw osobowych, przeszkolono tysiące rezerwistów i rencistów MSW. Na wiosnę 1981 nastąpiła pełna mobilizacja agentury. Zgodzono się na fałszowanie dowodów osobistych przy opisywaniu fikcyjnej pracy cywilnej agentów. Z końca marca pochodzą dwa dokumenty podpisane przez pułkownika Mozgawę o przyznawaniu broni pracownikom KC PZPR oraz tajny, specjalnego znaczenia szyfrogram do wszystkich sekretarzem komitetów wojewódzkich PZPR broni krótkiej i ręcznych miotaczy gazowych. Z 19 kwietnia pochodzi dokument zawierający pełne instrukcje na wypadek wprowadzenia stanu wojennego. Są w nim już wszystkie zasadnicze postanowienia późniejszego dekretu o stanie wojennym z 13 grudnia 1981 roku.

Na początku października sztab MSW wydał polecenie Komendantom Wojewódzkim MO, by otworzyć osobiście posiadane pakiety z dokumentami stanu wojennego przeznaczonymi dla KWMO; zapoznać się z zawartymi w nich aktami prawnymi, a w dokumencie z 25 X, a więc na długo przed konfliktami na początku grudnia, które rzekomo przesądziły o wprowadzeniu stanu wojennego, podano jego ostateczne uzasadnienie:

Jako jedyne rozwiązanie uznać należy wprowadzenie stanu wojennego na terytorium całego kraju. Niezwłoczne wprowadzenie stanu wojennego uzasadnia fakt, że wpływy Partii i Rządu nie ulegają umocnieniu, zaś narzucenie terminu konfrontacji przez siły kontrrewolucyjne może nastąpić w jeszcze mniej sprzyjających warunkach. Zastosowanie tego środka winno stworzyć Rządowi warunki do realizacji programu zmierzające-

Czołgiem ich towarzyszu, czołgiem!

W informacji MSW z 20 grudnia podano, że do całej pacyfikacji kraju, zwłaszcza strajków wybuchających prze-

miennie w zakładach pracy po 13 grudnia powołano 45 tysięcy żołnierzy MSW, 1800 środków transportu, z czego sformowano 44 pułki i 8 batalionów. Ogółem przejęto 492 obiekty przez wojsko i 891 przez MO. W działaniach specjalnych we współdziałaniu z MO wzięło udział łącznie 80 tysięcy żołnierzy, ponad 1600 czołgów, ok. 1200 transporterów opancerzonych, 660 BWT i ponad 9200 samochodów. Taką armię wystawiły władze PRL przeciw własnemu społeczeństwu.

W akcji Azalia przejęto ogółem 320 obiektów RTV i łączności telekomunikacyjnej. W akcjach Jodła i Klon do 20 grudnia internowano 4732 osoby. Przeprowadzono rozmowy dyscyplinujące z 5171 osobami, z czego 4749 osób zobowiązało się do przestrzegania istniejącego porządku prawnego i niepodejmowania działań na szkodę PRL. 379 osób, które nie podpisały takiej deklaracji lojalności, internowano.

Bez „Teleranka”

Prawo stanu wojennego stanowiły wspomniane już na wstępie dekrety. Za ich nieprzestrzeganie groziły drakońskie sankcje do kary śmierci włącznie. Wprowadzono godzinę milicyjną od 22.00 do 6.00, odebrano swobody obywatelskie, w tym prawo zrzeszania się i wolność słowa.

13 grudnia odcięto Polaków od informacji, zawieszono wydawanie prasy oraz nadawanie programów radiowych i telewizyjnych. Ukazywały się jedynie dwa dzienniki ogólnopolskie „Trybuna Ludu” i „Żołnierz Wolności” oraz 16 terenowych dzienników partyjnych redagowanych przez „wytypowane zespoły gazet partyjnych”, telewizja i radio zostały zmilitaryzowane, a dziennikarzy i innych pracowników mediów poddano weryfikacji. Rozpowszechnianie informacji bez zgody władz wojennych groziło karą od roku do 10 lat więzienia. Według różnych źródeł pierwszego dnia stanu wojennego internowano od 5 do 6,5 tys. osób.

BIULETYN

Internowani

Solidarność

internowaniu a internowa-

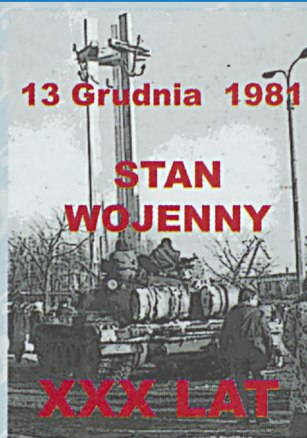
no łącznie 1911 osób, w

tym 374 kobiety, z czego 159 internowanych tymczasowo aresztowano. Ośrodki internowania władze przygotowały z rozmachem: w Strzelcach Opolskich planowano miejsca dla 400 osób, w Jastrzębiu-Szerokiej dla 750, w Zabrze-Zaborzu dla 850 osób. - w województwie częstochowskim 1 stycznia 1982 roku w obozach internowania przebywało 128 osób. W sumie internowano tu 196 osób, w tym 19 kobiet; 16 osób internowano dwukrotnie; 22 osobom internowanie zamieniono na tymczasowe aresztowanie.

13 Grudnia 1981

STAN
WOJENNY

XXX LAT

Władze komunistyczne rozpoczęły przeprowadzanie akcji Jodła (internowania) już 12 grudnia 1981 po godzinie 23.00. Zatrzymano przywódców i doradców NSZZ Solidarność, działaczy NJS-u, NSZZ Solidarność Rolników Indywidualnych, KIK-u, KPN-u, ROPCiO i KSS KOR. Internowano też byłego I sekretarza KC PZPR Edwarda Gierka. Pierwszej nocy internowano ponad 3 000 osób. Łącznie wydano 10 132 decyzji o internowaniu w stosunku do 9 736 osób. W miejscach odosobnienia przebywało równocześnie - według danych Ministerstwa Sprawiedliwości - 5128 internowanych, w tym 313 kobiet (dane z 21 grudnia 1981).

Stworzono sieć obozów dla internowanych, których przeważnie umieszczano w zakładach karnych. Wyjątek stanowiły kobiety i najważniejsi działacze Solidarności, których umieszczano w ośrodkach rządowych.

Obozy dla internowanych 1981-1982: Arłamów, Białoleka Dworska, Bytom, Cieszyn, Darłowo, Gębarzewo, Głogów, Gołdap, Grodków, Hrubieszów, Iława, Jastrzębie-Szeroka, Jaworze, Kamienna Góra, Katowice, Kielce-Piaski, Krasnystaw, Łęczycza, Kwidzyn, Łowicz, Lublin, Lubliniec, Nowy Łupków, Nowy Wiśnicz, Mielęcin, Nysa, Ostrów Wielkopolski, Piotrków Trybunalski, Potulice, Racibórz, Sieradz, Strzebielinek, Strzelce Opolskie, Suwałki, Uherce Mineralne, Wierzchowo, Włodawa, Wronki, Zabrze, Załęże (Rzeszów).

Wojskowe Obozy Specjalne powołane w 1982 roku stanowiły ukrytą formę internowania pod płaszczkiem munduru. Pełna dokumentacja dotycząca tych obozów nadal objęta jest klauzulą 30 i 50-letniej tajności.

Obozy wojskowe: Czerwonny Bór, Chełmno, Rawicz, Trzebiatów, Unieście, Budowo Czarne, Wędrzyn, Węgorzewo.

Za opublikowaną przez Instytut Pamięci Narodowej ponad 800-stronicową pracę „Stan wojenny w Polsce 1981-1983” pod redakcją Antoniego Dudka można przytoczyć jedynie dane cząstkowe.

I tak: - w pierwszych dniach stanu wojennego na Dolnym Śląsku i Opolszczyźnie, podległym OZKK we Wrocławiu, internowano 1018 osób, w tym 62 kobiety. 1 stycznia 1982 roku w obozach internowania podległych OZKK Wrocław przebywało 921 osób, w tym 54 kobiety. Ogółem w samym województwie wrocławskim do grudnia 1982 roku internowano 1557 osób. - Od 13 do 31 grudnia 1981 internowano: w województwie legnickim 82 osoby, w województwie wałbrzyskim 80 osób, w regionie jeleniogórskim „S” 68 osób. - w województwie katowickim 1 stycznia 1982 roku w obozach internowania przebywało 1041 osób. W sumie w województwie katowickim do dnia 23 grudnia 1982 roku władze wydały 20 21 decyzji o

zry internowania, w kwietniu przebywało w nich 3147 internowanych.

21 lipca 1982 roku zwolniono 913 internowanych, w tym wszystkie kobiety. W początkach października 1982 roku działało jeszcze 13 obozów ze 1010 internowanymi.

Bożego Narodzenia 1981 roku. - Akcja „Jodła” w Regionie Świętokrzyskim przyniosła liczbę 175 osób internowanych, w tym 116 osób z Kielc i 59 osób z innych miejscowości (dane z raportu KW MO w Kielcach z dnia 27 stycznia 1982 roku). - w Warszawie, w pierwszym dniu Akcji „Jodła” zatrzymano i internowano, wg danych MSW, 303 osoby; źródła opozycyjne mówią o 425 internowanych. - w regionie Gdańskim w ciągu pierwszych pięciu miesięcy stanu wojennego internowano 370 osób (do marca 1982 roku - 239 osób). - w województwie toruńskim do końca grudnia 1981 roku internowano 211 osób 19 marca 1982 roku działały jeszcze 24 obo-

BIULETYN

dr Marek Wierzbicki, IPN Radom

Stan wojenny a Region Ziemia Radomska NSZZ „Solidarność”

Struktury związku powstały tutaj na fali strajków, jaka przeszła przez województwo radomskie we wrześniu 1980 roku. Protestowało kilkadziesiąt zakładów pracy z różnych gałęzi gospodarki, m. in. z przemysłu ciężkiego, chemicznego i lekkiego, budownictwa, handlu i transportu. Wśród postulatów na czoło wysuwały się postulaty podwyżki płac oraz utworzenia niezależnych od władzy związków zawodowych. [...]

W październiku, z inicjatywy Zarządu Regionu odbył się ogólnopolski zjazd Komitetów Obrony Więzionych za Przekonania.

11 listopada 1981 roku na Rynku w Radomiu odbyła się – zorganizowana przez miejscowe struktury KPN i Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” – manifestacja patriotyczna, w której wzięło udział kilka tysięcy osób. Przemówienie wygłosili: Andrzej Sobieraj i Jacek Jerz, który przypomniał o zniewoleniu Polski, zbrodniach sowieckich w Katyniu i innych miejscowościach oraz stwierdził, że celem działalności społeczeństwa polskiego powinno być obalenie sowieckiej dominacji i niepodległość Polski.

W listopadzie i grudniu w Radomskiej WSI doszło do strajku okupacyjnego w sprawie odwołania prof. Michała Hebdy z funkcji rektora tej uczelni. Strajk wywołał falę strajków solidarnościowych na wielu uczelniach na terenie całego kraju. Kres położyło mu wprowadzenie stanu wojennego (13 grudnia 1981 r.).

3 i 4 grudnia w Radomiu w hali „Radomiaka” odbyło się zamknięte posiedzenie Krajowej Komisji Porozumiewawczej NSZZ „Solidarność”, które została nagrane przez SB a jego treść ujawniona, głównie z uwagi na radykalne wystąpienia członków KKP i niektórych doradców. Agentem, który dokonał nagrania był przewodniczący regionu pilskiego, Eligiusz Naszkowski. 3 grudnia w hali „Radoskóru” odbyło się ponadto spotkanie przedstawicieli zakładów pracy regionu Ziemia Radomska z Lechem Wałęsą, Marianem Jurczykiem i Janem Rulewskim.

Pod koniec 1981 NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska liczyła 150 tys. członków co stanowiło 75% pracujących w gospodarce uspołecznionej.

13 grudnia 1981 r. z chwilą wprowadzenia stanu wojennego na terenie województwa radomskiego internowano 113 działaczy „S” z przewodniczącym MKR Andrzejem Sobierajem na czele. Niemal równocześnie funkcjonariusze ZOMO, MO i SB opanowali siedzibę Zarządu Regionu „S” w Radomiu. Tego samego dnia, pod wrażeniem rozbicia siedziby władz regionalnych

„S” samorzutnie zakończył się strajk na WSI. Nieudaną próbę wywołania strajku w Zakładach „Radoskór” podjął Krzysztof Bińkowski, który został aresztowany i skazany na ponad rok więzienia.

W grudniu 1981 roku w celu okazania pomocy represjonowanym i ich rodzinom utworzono Komitet Pomocy Internowanym przy biskupie sandomierskim ks. Edwardzie Materskim, który objął to środowisko systematycznym,

13 Grudnia 1981

STAN
WOJENNY

XXX LAT

Wiec na stadionie „Broni” w Radomiu - 16 marca 1981 r. Od lewej: Andrzej Sobieraj, Lech Wałęsa, Anna Walentynowicz, mec. Władysław Siła-Nowicki, Jacek Kuroń.

zorganizowanym wsparciem. W latach 1981-1982 na terenie województwa radomskiego doszło jedynie do mniejszych akcji protestacyjnych w zakładach pracy. Jedną z nich był strajk zorganizowany 14 i 15 grudnia w Spółdzielni Pracy w Przysusze.

20 grudnia w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym „Prebot” w Radomiu zorganizowano zbiórkę pieniędzy na pomoc dla rodzin internowanych pracowników zakładu. Podobną zbiórkę przeprowadzono 15 stycznia 1982 r. w Przedsiębiorstwie Transportowym Handlu Wewnętrznego oraz 5 i 7 marca 1982 r. wśród pracowników Wojewódzkiego Urzędu Poczty w Radomiu.

29 grudnia 1981 r. zniszczono gablotę z materiałami propagandowymi PZPR w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym „Prebot” w Radomiu. 17 lutego 1982 r. w Zakładach Tworzyw Sztucznych „Pronit-Erg” w Pionkach 14 pracowników zaczęło nosić czarne opaski na znak solidarności z internowanymi kolegami.

1 marca w Radomiu wymalowano wrogie napisy na pomniku funkcjonariuszy MO i SB poległych w walce z „reakcyjnym podziemiem” oraz pomniku żołnierzy radzieckich.

13 maja doszło do protestacyjnych przerw w pracy w Zakładach Metalowych w Radomiu (375 osób), Fabryce Łączników w Radomiu (100 osób) oraz Kombinacie Wyrobów Nożowniczych i Nakryć Stołowych „Gerlach” w Drzewicy (29 osób). 7 maja w Radomiu zniszczono 9 flag. 24 sierpnia uszkodzono pomnik żołnierzy radzieckich, natomiast 23/24 września ten pomnik został oblany farbą. 29 października 1982 r. członkowie grupy inicjatywnej nowych związków zawodowych w Zakładach Przemysłu Tytoniowego w Radomiu otrzymali anonim z pogrózkami. 15 grudnia tego samego roku anonimowy telefon z pogrózkami otrzymał prezes Sądu Rejonowego w Przysusze.

24 grudnia 1981 r. w Radomiu ukazała się pierwsza ulotka pt. „Notatnik Radomski – specjalne wydanie świąteczne 1981 r.”, wzywająca do stawiania oporu wobec rygorów stanu

Stan wojenny a Region Ziemia Radomska NSZZ „Solidarność”

Solidarność

(cd. ze str. 7)

wojennego. Jej autorami byli działacze „S”, m. in.: Piotr Kozakiewicz i Ryszard Staszowski. Nakład w liczbie 1500 egzemplarzy został rozprowadzony w radomskich kościołach w czasie Pasterki.

W początkach stycznia 1982 roku ta sama grupa wydała w nakładzie 3000 egz. „Radomski Serwis Informacyjny – drugie wydanie noworoczne – styczeń 1982 r.”, przeznaczony do kolportażu w radomskich zakładach pracy. Większość nakładu została zarekwirowana 6 stycznia przez SB w pobliżu mieszkania Marii Pluciennik. Członkowie tej grupy zostali wówczas aresztowani.

15 października 1982 r. Sąd Najwyższy skazał większość z zatrzymanych (Ryszarda Staszowskiego, Marię B. Pluciennik, Zdzisława Molendę, Mariana S. Pierchalskiego, Franciszka Świnoburko, Ewę Glinę, Marię Bienkiewicz oraz Gabriela Biłskiego) na kary więzienia od 10 miesięcy do 1 roku pozbawienia wolności z zawieszeniem wyroku na trzy lata oraz na kary grzywny w wysokości od 18 do 30000 zł. Odrębnie sądzony był inny członek tej grupy – Marian Choroś, którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania. Natomiast sprawę Piotra Kozakiewicza, symulującego wówczas chorobę psychiczną, umorzono.

W tym samym roku kolportaż i rozprowadzanie wydawnictw podziemnych prowadziła grupa w składzie: Grzegorz Ochnia, Dariusz Żytnicki i Jerzy Nowakowski, których po kilku miesiącach aresztowano.

23 maja 1982 r. w Elektrowni „Kozienice” ujawniono 3-osobową nieformalną grupę, która prowadziła nielegalną działalność związkową pod sztandarami „S”.

24 maja w Radomiu ujawniono 18-osobową nielegalną organizację, kolportującą sporządzone przez siebie ulotki wśród uczniów Technikum Mechanicznego i VI Liceum Ogólnokształcącego im. J. Kochanowskiego. [...]

(skrót pochodzi od redakcji)

Wiec na stadionie „Broni” w Radomiu - 16 marca 1981 r. Od lewej: stoją - Lech Wałęsa, nn, Anna Walentynowicz, Mieczysław Wachowski, Wiesław Mizerowski.

Siedzi - Ewa Soból - tajny współpracownik SB ps. „Karol”. W 1981 podczas spotkania z robotnikami w Radomiu dwóch funkcjonariuszy SB we współpracy z TW „Karol” miało podjąć próbę otrucia Walentynowicz za pomocą leku – furosemidu. W 2009 IPN postawił im zarzuty. W sierpniu 2010 warszawski pion śledczy IPN-u skierował sprawę przeciwko Tadeuszowi G., Markowi K. i Wiesławowi S. do Sądu Okręgowego w Radomiu.

13 Grudnia 1981

STAN WOJENNY

XXX LAT

Z REGIONU

XIV posiedzenie Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska kadencji 2010-2014

(cd. ze str. 2)

organizacji zakładowych działających w Radomiu, Łodzi, Białymstoku i Warszawie w jedną organizację zakładową. W Radomiu będzie działać organizacja podzakładowa. Do końca listopada dotychczasowe organizacje zakładowe wybiorą delegatów na walne zebranie delegatów nowej OZ. Marek Wojcieszek poinformował też, że liczebność członków „Solidarności” w radomskim oddziale MSG wzrosła do 153 osób.

Następnie zebrani dyskutowali nad harmonogramem zebrań zespołów problemowych ZR w związku z potrzebą przygotowania planów ich działalności na 2012 r. oraz przygotowaniem do spotkania ZR z przewodniczącymi komisji zakładowych Regionu (informacja na temat terminu spotkania w „Biuletynie”).

Msze w intencji
ks. Jerzego

TKK Pionki informuje, że w każdy pierwszy poniedziałek miesiąca o godzinie 17.00 w kościele pw. św. Barbary w Pionkach odprawiane są msze w intencji ojczyzny i kanonizacji patrona NSZZ „Solidarność” bł. ks. Jerzego Popiełuszki.

KRÓTKO

BIULETYN

1970
GRUDZIEŃ

MASAKRA NA WYBRZEŻU

Grudzień 1970

Krótka historia [fragmenty]

Początkowy okres rządów Gomułki nazywano okresem małej stabilizacji. Liczba ludności w Polsce w latach 1956-1970 wzrosła z 28 do 33 milionów. Postępował szybko proces urbanizacji kraju. Wyłoniły się duże problemy z zapewnieniem ludziom mieszkań. Budownictwo systematycznie nie nadążało za potrzebami. W latach 1956-1959 stopa życiowa nieco się podniosła. Natomiast w latach 1960-1970 płace realne wzrosły średnio o około 10%. Dochody realne ludności chłopskiej wzrosły zaledwie o 1%. Utrzymanie rodziny możliwe było tylko wtedy, gdy zawodowo pracowało co najmniej dwóch jej członków.

W 1968 r. ekipa ekonomiczna Gomułki z Jaszczukiem na czele uznała, że konieczne są głębsze reformy. Postanowiono wprowadzić zasadę selektywności rozwoju gospodarczego. Inwestycje planowano w tych gałęziach przemysłu, które zapowiadały najlepsze efekty ekonomiczne. Był to przemysł maszynowy, chemiczny i hutnictwo metali nieżelaznych. W dziedzinie przemysłu wydobywczego planowano inwestować w wydobycie miedzi, siarki, gazu ziemnego i węgla koksującego. Środki na przeprowadzenie reformy planowano uzyskać poprzez ograniczenie inwestycji w przemyśle górniczym, hutnictwie żelaza i stali, przemyśle lotniczym i konsumpcyjnym oraz podwyżkę cen towarów powszechnego spożycia. [...]

Starając się zrównoważyć popyt z podażą, szczególnie artykułów spożywczych, podjęto decyzję o podwyżce cen. Była to kolejna duża podwyżka, jaką wprowadzała ekipa Gomułki. W 1959 roku podniesiono ceny mięsa, w 1963 podrożał węgiel, gaz, prąd i centralne ogrzewanie, w 1967 inne artykuły pierwszej potrzeby. Zaplanowana na grudzień 1970 roku regulacja cen miała jednak największe rozmiary i dotyczyła bardzo różnorodnych artykułów. Ponieważ nie towarzyszyły jej rekompensaty, oznaczała spore obniżenie stopy życiowej społeczeństwa. [...]

Pod koniec 1970 r. była już wyznaczona data wprowadzenia nowych cen – 13 grudnia, 10 dni przed gwiazdką. Już sam termin oznaczał zlekceważenie podstawowych zasad psychologii społecznej. Wieczorem w sobotę 12 grudnia 1970 roku przez radio i telewizję podano informację o regulacji cen. 13 grudnia „Trybuna Ludu” opublikowała

uchwałę Rady Ministrów o zmianach cen detalicznych całego szeregu towarów. Potaniały telewizory o 13%, radia turystyczne o 19%, lodówki o 15%, pralki o 17%, odkurzacze o 15%, maszyny do szycia o 10% itd. Podniesiono ceny węgla kamiennego o 10%, brunatnego o 14%, koksu i brykietów o 19%, tkanin bawełnianych o 14,5%, tkanin jedwabnych o 37%, dywanów o 25% itd. itd. Podwyżka obejmowała artykuły pierwszej potrzeby. Rekompensata polegająca na obniżeniu ceny niektórych artykułów przemysłowych (zalegające w sklepach buble) była iluzoryczna – rosły ceny podstawowych produktów spożywczych, obniżono ceny artykułów kupowanych rzadko. Podwyżka ta uderzała szczególnie w średnio i słabo zarabiających. Ceny mięsa i przetworów mięsnych zostały podniesione średnio o 17,6%, tłuszcze zwierzęce o 11-33,4%, ceny mąki o 16,6%, przetworów mlecznych o 3,8%, ryb i przetworów rybnych średnio o 11,7, dżemu, marmolady i powideł o 36.

W odpowiedzi na podwyżki cen, w poniedziałek 14 grudnia, załoga Stoczni Gdańskiej im. W.I. Lenina podjęła strajk. Wydziały S-3 i S-4 krótko po 6.00 rano przerwały prace. Robotnicy żądali cofnięcia podwyżek cen i zmian we władzach naczelnych państwa, usunięcia Gomułki, Cyrankiewicza, Moczara i Kociołka (wicepremiera i byłego

I sekretarza partii w Gdańsku). O 8.00 nie pracowało już 200 pracowników. Około 9.00 przyłączyły się wydziały S-1, K-3, P-1, W-4. Napięta sytuacja panowała także w elbląskim „Zamechu”. O 9.45 przed gmachem dyrekcji stoczni zgromadziło się od 2 do 3 tys. osób. Dyrektor obiecał im tylko 5% premii, innych postulatów nie mógł spełnić. Nikt nie przybył z Komitetu Wojewódzkiego. O godzinie 10.00 płk Kolczyński zarządził stan pełnej gotowości bojowej dla wszystkich sił i środków MSW w województwie gdańskim. Kilka minut po 11.00 licząca około tysiąca osób grupa opuściła teren Stoczni Gdańskiej. Udali się pod Komitet Wojewódzki Partii. Do spotkania z I sekretarzem KW PZPR Alojzym Karkoszką jednak nie doszło, ponieważ przebywał on w Warszawie na plenum KC PZPR. Jeden z sekretarzy, Zenon Jundził, wyszedł przed gmach, ale tłum nie chciał go słuchać. Do pochodu strajkujących stoczniowców Komenda Wojewódzka Milicji Obywatelskiej w Gdańsku wysłała 50-osobową nieumundurowaną grupę interwencyjną w celu rozpoznania. Pertraktacje nic nie dały, poszły plotki, że delegacja robotników została aresz-

towana w KW i że strajkują także Cegielski, Ursus i Nowa Huta. Prawdopodobnie te hasła wznosili funkcjonariusze Milicji w cywilu. To jednoznacznie sugerowałoby, że jednym z zadań tych osób było radykalizowanie manifestacji i eskalacja konfliktu. [...]

Centrum manifestacji stał się samochód „Łączność”. Jeszcze pod gmachem KW za jego po-

(cd. na str. 10)

MASAKRA NA WYBRZEŻU

1970
GRUDZIEŃ

(cd. ze str. 9)

średnictwem ogłoszono 15 grudnia dniem strajku powszechnego oraz zapowiedziano na 16.00 kolejny wiec pod KW. Ktoś napisał: było nas mało, będzie więcej, gdy wrócimy. Po godzinie 14.00 stoczniovcy dotarli do budynku Politechniki. Studenci nie wsparli robotników, pamiętając wciąż Marzec 1968 roku. Do demonstrujących przyłączyła się część pracowników portu gdańskiego i stoczni remontowej. W okolicy wiaduktu „Błędnik” około godziny 16.00 doszło do pierwszego starcia robotników z ZOMO i milicją. Demonstracja przeniosła się między dworzec kolejowy a KW. Atak Milicji określił dalszy przebieg wydarzeń. Władza postanowiła zdusić opór siłą. Rejon dworca gdańskiego stał się terenem walk. Około godziny 17.00 demonstranci zebrałi się na Targu Drzewnym. Milicja zachowywała się brutalnie, strzelała gazem łzawiącym. Starano się złapać i aresztować właściwie każdego, kto znalazł się na drodze. Zatrzymanych przewożono do aresztów, bito i brutalnie przesłuchiowano. [...]

Sily MO okazały się dalece niewystarczające, w tej sytuacji Kociołek zwrócił się do władz centralnych w stolicy z prośbą, by zezwoliły na użycie wojska do ochrony obiektów rządowych. Na miejscu działali: komendant wojewódzki MO płk. Roman Kolczyński, dowódca Pomorskiego Okręgu Wojskowego (POW) gen. dyw. Józef Kamiński, jego zastępca gen. bryg. Józef Baryła i szef sztabu POW gen. bryg. Stanisław Antos. Zarządzono odcięcie Gdańska od reszty kraju, zablokowano łączność telefoniczną. Wydano polecenie, by do Gdańska ściągnąć dodatkowe oddziały wojska i milicji. Już w godzinach popołudniowych dowódca POW wydzielił około 500 żołnierzy ze stacjonującego w Gdańsku 13. Pułku Wojsk Wewnętrznych i 35. Pułku Desantowego w celu obsadzenia gmachów użyteczności publicznej. Do KW skierowano 150 ludzi, których zadaniem była ochrona tego budynku. [...] Tymczasem strajk rozszerzył się. Powołano do życia Międzyzakładowy Komitet Strajkowy. We wtorek rano 15 grudnia na wiecu w stoczni poinformowano o aresztowaniu poprzedniego dnia i w nocy wielu kolegów. O godzinie 7.00 rano kilkutysięczny tłum opuścił stocznnię i ruszył do śródmieścia, by zażądać uwolnienia aresztowanych. Do manifestacji dołączyli robotnicy ze stoczni remontowej. Pochód uzupełnili przechodnie, młodzież i uczniowie. Rano grupy szturmowe strajkujących przełamały blokadę milicyjną przy Stoczni im. Lenina i udały się do miasta. Tego samego dnia rano u I sekretarza Partii odbyło się zebranie. Gomułka postanowił wówczas, że musi być wydany rozkaz dla MO i wojska, pozwalający na użycie broni. [...] Wieczorem we wtorek w telewizji wystąpił Kociołek. W przemówieniu określił strajkujących jako zachowującą się agresywnie bandę. Wezwał do powrotu do pracy.

**Gdańsk 1970.
Zwłoki robotnika zmiażdżone
przez transporter gąsienicowy.**

Kliszko polecił odciąć wojskiem stocznję od miasta, aby uniemożliwić powtórzenie się demonstracji ulicznych. W środę 16 grudnia rano przed budynkiem dyrekcji Stoczni Gdańskiej zebrało się 5 tysięcy robotników, żądających odpowiedzi na zgłoszone postulaty. Część robotników za jedyny słuszny sposób uznała demonstrację na ulicach. Przed Bramą nr 2 prowadzącą do miasta stały opancerzone transporterzy i kordony milicji. Gdy robotnicy przestępowali bramę, rozległy się strzały. Padło dwóch zabitych, było wielu rannych. Relacje śmierci są różne. Jedne mówią o tym, że żołnierz nie wytrzymał nerwowo napierającego tłumu i zaczął strzelać. Być może przy Bramie nr 2 strzelał ktoś inny – snajper, lub mogły to być strzały oddane z helikoptera. Specjaliści ustalili, że rany postrzałowe nie pochodzą od kul po rykoszecie, ale kąt pocisku świadczy, że mogły zostać wystrzelone z dalszej odległości lub z góry. W stoczni proklamowano strajk okupacyjny. Powołano trójki porządkowe, wybrano Komitet Strajkowy. O 14.30 ogłoszono 24-godzinny strajk protestacyjny w Gdańskiej Stoczni Remontowej i wybrano Komitet Robotniczy jako przedstawicielstwo załogi. Trwały zacięte walki uliczne. W Gdańsku-Wrzeszczu tłum próbował zdobyć gmach telewizji, by

nadać komunikat o wydarzeniach, wojsko odpowiedziało strzałami, padli zabici. [...] Tymczasem w środę wieczorem w lokalnej telewizji przemówił Stanisław Kociołek. Jego głównym celem było skierowanie prośby do stoczniovców Gdyni o przystąpienie do pracy. Apel Kociołka miał tragiczne następstwa. Znaczna część robotników posłuchała wezwań. W czwartek 17 grudnia około wpół do szóstej rano na stacji Gdynia-Stocznia pojawiły się pierwsze grupy robotników. Szli przez wiadukt zawieszony nad peronami, schodzili na skrzyżowanie ulic Marchlewskiego, Czechosłowackiej i Polskiej. Wzdłuż ulicy stały czołgi i transporterzy. Przez gigantofony ogłaszano, że stocznia jest zamknięta, ale ludzie nie cofali się. Przyjeżdżały następne pociągi, tłum na peronie gęstniał. Była godzina 5.55, gdy wystrzelił czołg, być może był to sygnał do otwarcia ognia. Padło wielu zabitych i rannych. [...]

Strajk ogarnął także Szczecin. Strajkowały Stocznia im. A. Warszawskiego, a następnie Szczecińska Stocznia Remontowa „Gryfia”. Przeciw demonstrantom skierowano oddziały MO. Oburzeni robotnicy udali się pod gmach m.in. Komendy Wojewódzkiej MO. Doszło do starć, w wyniku których padło wielu zabitych i rannych. Akcją pacyfikacyjną w Szczecinie z ramienia MON kierował wiceminister gen. Tadeusz Tuczapski, a ze strony MSW wiceminister gen.

Ryszard Matejewski. Szczególną rolę odegrała 12. Dywizja Zmechanizowana z gen. Mieczysławem Urbańskim na czele. Demonstracje uliczne miały miejsce w Elblągu, Słupsku i Krakowie. W piątek 18 grudnia w Szczecinie nadal miały miejsce krwawe zajścia. Centrum wydarzeń była otoczona czołgami Stocznia im. Warskiego. Chciano rozmawiać z dyrekcją. Milicjanci wykorzystali ten moment do ostrzelania tłumu robotników. W takiej atmosferze odbywały się rozmowy przedstawicieli Komitetu z władzami. Wieczorem pod stocznia milicja i wojsko otworzyły ogień z karabinów maszynowych. Zginęli ludzie. [...]

W sobotę 19 grudnia na Wybrzeżu panował względny spokój, liczba strajkujących zmalała. W Trójmieście ludzie byli już prawdopodobnie zmęczeni bezskutecznym oporem, stąd zanik bezpośrednich form sprzeciwu wobec władzy. W niedzielę 20 grudnia w Szczecinie Komitet Strajkowy przyjął sugestie przedstawicieli władz, by przerwać strajk i podjął decyzję o jego zawieszeniu na trzy dni. Dane o ofiarach i stratach są różne, według oficjalnego komunikatu Prokuratury Generalnej z 18 stycznia 1971 roku życie straciło: w Elblągu – 1 osoba, w Gdańsku – 9, w Szczecinie – 16 i w Gdyni – 18 osób. W sumie 44 osoby zostały zabite lub zmarły na skutek odniesionych obrażeń; rany odniosły 1164 osoby. Organizacje robotnicze kwestionowały te dane. Głoszono, że liczba zabitych szła w setki, a rannych w tysiące. [...]

Pożegnanie członków „Solidarności”

25 listopada w siedzibie ZR odbyła się uroczystość pożegnania zasłużonych działaczy NSZZ „Solidarność” w MPK Radom w związku z ich przejściem na emeryturę. Przewodniczący ZR Zdzisław Maszkiewicz wraz z wiceprzewodniczącym Krzysztofem Koślą wręczyli im okolicznościowe dyplomy i upominki. Oto lista wyróżnionych: Stefan Bator, Leszek Siek, Mieczysław Rojek, Jan Sar, Jan Worach, Jerzy Żak, Andrzej Zych, Marian Kramek.

SPOTKANIE OPŁATKOWE

Komisja Emerytów i Rencistów NSZZ "Solidarność" przy Fabryce Broni zaprasza wszystkich członków na tradycyjne spotkanie opłatkowe, które odbędzie się 2 stycznia 2012 r. siedzibie ZR przy ul. Traugutta 52. Początek spotkania o godz. 10.00.

„Łączniki” stanęły

1.12.0211

Jak poinformował nas Marcin Gębczyk, przewodniczący KZ NSZZ „Solidarność” w Fabryce Łączników, w zakładzie tym doszło 1 grudnia do wstrzymania produkcji przez pracowników.

Pracy nie podjęła praktycznie cała załoga „Łączników” domagając się obiecaną wcześniej wypłaty z funduszu socjalnego, a także żądając terminowego wypłacania wynagrodzeń.

- Był to spontaniczny protest, bez oficjalnego udziału organizacji związkowych – mówi Marcin Gębczyk. – O 6 rano pracy nie podjęli pracowni odlewni, a za ich przykładem poszła reszta działów.

Przyczyną protestu było niedotrzymanie przez dyrekcję zakładu podpisanego porozumienia, w którym zarząd zobowiązywał się, że od 1 października 2011 r. w 3 ratach wypłaci każdemu pracownikowi 820 zł z ZFS. Do wypłaty I raty w październiku nie doszło, a dyrekcja zobowiązała się do rozpoczęcia wypłat należności od 30 listopada. Ponieważ i ta obietnica nie została spełniona – załoga przerwała pracę.

Pracownicy zażądali też, by szefostwo Fabryki Łączników wypłacało wynagrodzenia nie według swojego widzimisię – czyli 15 każdego miesiąca, ale w terminie przewidzianym przez Kodeks Pracy (art. 85 par. 2 KP) czyli do 10 każdego miesiąca.

- Początkowo dyrekcja zapowiadała wyciągnięcie konsekwencji wobec załogi – dodaje Marcin Gębczyk. – czekamy na ruch z jej strony, jako Związek jesteśmy gotowi do rozmów, ale pracowników bez obrony na pewno nie zostawimy.

Komunikat

Sekretarz Zarządu Regionu przypomina przewodniczącym organizacji zakładowych i międzyzakładowych Regionu Ziemia Radomska o upływającym terminie przekazywania do ZR wypełnionych związkowych ankiet informacyjnych organizacji zakładowych/międzyzakładowych z danymi dotyczącymi ich liczebności.

STYCZEŃ

Pn	2	9	16	23	30
Wt	3	10	17	24	31
Śr	4	11	18	25	
Cz	5	12	19	26	
Pt	6	13	20	27	
So	7	14	21	28	
N	1	8	15	22	29

LUTY

	6	13	20	27	
	7	14	21	28	
1	8	15	22	29	
2	9	16	23		
3	10	17	24		
4	11	18	25		
5	12	19	26		

MARZEC

	5	12	19	26	
	6	13	20	27	
	7	14	21	28	
1	8	15	22	29	
2	9	16	23	30	
3	10	17	24	31	
4	11	18	25		

KWIECIEŃ

2	9	16	23	30	
3	10	17	24		
4	11	18	25		
5	12	19	26		
6	13	20	27		
7	14	21	28		
1	8	15	22	29	

MAJ

Pn	7	14	21	28	
Wt	1	8	15	22	29
Śr	2	9	16	23	30
Cz	3	10	17	24	31
Pt	4	11	18	25	
So	5	12	19	26	
N	6	13	20	27	

CZERWIEC

	4	11	18	25	
	5	12	19	26	
	6	13	20	27	
	7	14	21	28	
1	8	15	22	29	
2	9	16	23	30	
3	10	17	24		

LIPIEC

2	9	16	23	30	
3	10	17	24	31	
4	11	18	25		
5	12	19	26		
6	13	20	27		
7	14	21	28		
1	8	15	22	29	

SIERPIEŃ

	6	13	20	27	
	7	14	21	28	
1	8	15	22	29	
2	9	16	23	30	
3	10	17	24	31	
4	11	18	25		
5	12	19	26		

WRZESIEŃ

Pn	3	10	17	24	
Wt	4	11	18	25	
Śr	5	12	19	26	
Cz	6	13	20	27	
Pt	7	14	21	28	
So	1	8	15	22	29
N	2	9	16	23	30

PAŹDZIERNIK

1	8	15	22	29	
2	9	16	23	30	
3	10	17	24	31	
4	11	18	25		
5	12	19	26		
6	13	20	27		
7	14	21	28		

LISTOPAD

	5	12	19	26	
	6	13	20	27	
	7	14	21	28	
1	8	15	22	29	
2	9	16	23	30	
3	10	17	24		
4	11	18	25		

GRUDZIEŃ

3	10	17	24	31	
4	11	18	25		
5	12	19	26		
6	13	20	27		
7	14	21	28		
1	8	15	22	29	
2	9	16	23	30	

Region NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska

Adresy i telefony:

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska
26-600 Radom ul. Traugutta 52

e-mail: solidar1@radom.net solidar2@radom.net

solidar3@radom.net

telefony: centrala/sekretariat ZR – 483623804 tel./fax

centrala – 483623643/4836251-61 centrala

sekretariat - wew. 21

sekretariat/fax - wew. 22

przew. Zdzisław Maszkiewicz – wew. 23

wiceprzew. Zbigniew Dziubasik - wew. 24

wiceprzew. Krzysztof Kośla - wew. 25

wiceprzew. Andrzej Wójcicki - 607279893

Zespoły problemowe:

Zespół Szkoleń i Promocji Związku - wew. 25

Zespół ds. Organizacyjnych - wew. 25

Zespół ds. Akcji Protestacyjnych - wew. 25

Zespół ds. Budżetowych - wew. 25

Zespół Promocji i Rozwoju/ Kasa - wew. 27

Zespół prawa pracy/Interwencji - wew. 28

Redakcja „Biuletynu” - wew. 29

Księgowność - wew. 30

Sekcje i Komisje Branżowe - wew. 31

Biuro Terenowe ZR - TKK Lipsko

27-300 Lipsko ul. Partyzantów 5

– szef biura: Wojciech Dziółko tel.: 483780260

Biuro Terenowe ZR - TKK Szydłowiec

26-500 Szydłowiec ul. Ogrodowa 8

– szef biura: Czesław Stefański tel.: 662211632

Biuro Terenowe ZR - TKK Warka

05-660 Warka ul. Długa 51a – szef biura: Jan Skowroński

Biuro Terenowe ZR - TKK Zwoleń

26-700 Zwoleń ul. Puławska 2 - szef biura: Tadeusz Wach

Biuro Terenowe ZR - TKK Pionki

26-670 Pionki ul. Sienkiewicza 40

– szef biura: Zdzisław Maszkiewicz tel.: 609360300

BIULETYN

INFORMACYJNY

NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska

Radom 26-600, ul. Traugutta 52

e-mail: solidar2@radom.net

Redakcja, tekst i skład: Paweł Podlipniak (ppp)

egzemplarz bezpłatny

Numer 727 zamknięto 8.12.2011

Nasze konto: Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska PEKAO
S.A. II/O/Radom 23124032591111000030031542